

ker på, at mange følger dialogen mellem USA og Europa om energi kontra vækst.

Så lykkedes det os endelig som den tredje ting på OECD-mødet at få tilslutning til, at de rige lande i fremtiden vil lade deres indsats til fordel for bæredygtig udvikling indgå i de årlige landeredegørelser fra OECD. Vi ved jo godt alle sammen, at OECD's kerneaktiviteter er denne årlige karakterbog, som den somme tider bliver kaldt, hvor OECD's uafhængige økonomer vurderer hvert enkelt land. Jeg synes, man fra dansk side har arbejdet effektivt for, at vi nu får en ekstra dimension ind i de årlige vurderinger, at vi med andre ord får indikatorer på miljøområdet, som i virkeligheden er en opfølgning af det arbejde, vi har haft i gang i ganske lang tid i Danmark i de senere år.

Jeg mener, at disse tre ting, men også det sidste om de nye miljøindikatorer, der indgår i den samlede vurdering af et lands bæreevne og bæredygtighed, er de rige landes vigtige signal til Johannesburg om, at de både kollektivt, i fællesskab og individuelt er parate til at påtage sig deres ansvar, er sig deres ansvar bevidst.

Beslutningen på FN's generalforsamling sidste år om verdenstopmødet lægger op til en meget grundig forberedelsesproces med inddragelse af alle parter. Det er jo sådan, det skal være. Det er derfor en tilgang, som vi støtter fuldt og helt fra dansk side, for det er vigtigt, at alle relevante grupper er med; ngo'er, den private sektor, regeringer, lokale myndigheder i fattige og i rige lande skal kunne deltage i diskussionen nationalt, regionalt og internationalt.

Det er lige så klart, og det tror jeg at mange, som interesserer sig for disse temaer, ved, at med den proces, så kender vi endnu ikke den helt præcise dagsorden. Vi kan påvirke den, og det vil vi gøre. Processen og dagsordenen vil selvfølgelig vokse frem af den dialog, der er sat i gang. Danmark og EU vil være aktive for at præge de temaer, der vil blive drøftet på verdens- topmødet.

Det er også mit håb, at forberedelsesprocessen baner vejen for, at stats- og regeringscheferne kan træffe fremsynede og for den brede befolkning i vore lande, ikke mindst i den tredje verden, velforankrede, forståelige og nødvendige beslutninger.

Det er klart, at en så grundig forberedelse samtidig indebærer en risiko for, at dagsordenen kan blive sat sent, at reelle forhandlinger kommer sent i gang, men jeg havde nær sagt hellere

være tidligt ude velforberedt og dynamisk end alternativet.

Jeg skal ikke lægge skjul på, det viser vores erfaringer jo også 10 år efter Rio; at opgaven er svær, udgangspunktet er skrøbeligt og stiller stærke krav om vedholdenhed og intens forberedelse fra dansk side, så vi kan mobilisere al vores påvirkning under det danske formandskab.

Når det så er sagt, synes jeg alligevel, at det er værd at fremhæve den fundamentale ændring, der er sket med hensyn til den internationale dagsorden. Ser vi, hvordan den dagsorden var skruet sammen for 7, 8, 10 år siden, er det en helt anden, vi står med i dag.

Bæredygtig udvikling er blevet en selvfølgelig del af den globale dagsorden. Miljødimensionen er kommet med som en given ting; når der drøftes handel og bistand, og lige så givet er det, selv om vi stadig mangler meget, at balancen i forhold til den tredje verden, i forhold til ulandene skal stå stærkere. Vi har fået vigtige konventioner på bl.a. klima- og biodiversitetsområdet. Vi har fået den globale miljøfacilitet, som yder støtte til udviklingslandenes og Østlandenes indsats for det globale miljø.

Det er vigtige, men det er ikke afgørende ændringer i forhold til situationen for 10 eller 20 år siden. De konkrete indsatser her 10 år efter Rio kan vi som nævnt på ingen måde betegne som tilfredsstillende.

Jeg må sige, at de grundlæggende problemstillinger i forhold til verdenstopmødet har været drøftet løbende og meget bredt. Det gælder også bekymringen for globaliseringen, hvor den høje økonomiske vækst, tilkomsten af avanceret teknologi og den øgede internationale åbning inden for flere og flere samfundsområder overordnet set har skabt økonomiske effektivitetsfordele. Men samtidig er der også skabt en risiko for større ulighed både internationalt – det kan vi allerede se – mellem den rige verden og den fattige verden og nationalt. Og der er øget risiko for nedslidning af vores naturressourcer og risiko for global opvarmning.

Det er denne risiko for ulighed og nedslidning af klodens fælles ressourcer, der i dag er den udfordring i global sammenhæng, og svaret på den udfordring er: Bæredygtig udvikling.

Det er også den frygt for miljøbelastninger og ulighed, der vel kan siges at være de konstruktive drivkræfter bag demonstrationerne mod internationalisering og globalisering, som vi har set i Seattle, i Prag, i Nice og andre steder.